

тето слѣзѹа и се намѣстѹа бързо въ колата. Кочо отново влѣзе въ дюкѹна.

Бързо разлѣ отъ по-рано приготвената тенекия съ газъ. Запали една хартия и я хвърли. Като огнени езици по пода запълзѣха червени пламъци. Тѣ играеха въ блѣскалитѣ очи на Кочо. Той се усмихна леко и побърза да излѣзе. Затвори вратата, качи се на колата и шибна коня. Грохотътъ на колелетата събуди тихитѣ улици... Следъ малко излѣзѹа отъ града и трѣгнаха по пѣтя за Перушица. Чакъ сега Кочо се извърна и радостни трѣпки погалиха сърдцето му. Горѣше дюкѹнътъ му. Червени огнени езици се издигаха високо въ черното небе и освѣтяваха околнитѣ здания. Понататъкъ — на „Джумая джемиси“ сѣщо така блѣскаха като свѣткавици огнени пламъци. И дюкѹна на Димитъръ Свѣщаровъ бѣше въ пламъци...

— Видѣашъ ли? — и Кочо посочи съ тържественъ гласъ пожара на жена си. — Отъ всички родопски и тракийски села сега го гледатъ.

Още тая нощъ цѣла Тракия ще грабне орѣжието да изгони османлиитѣ отъ нашитѣ земи. Почва голѣмиятъ народенъ бунтъ. Чуй!

И той се послуша. Далече нѣкъде отъ родопско село едва се изтрѣгваше камбаненъ звѣнъ.

— Дано Богъ ви помогне! — каза Теохана — неговата жена — и се прекръсти.

Въ това време отъ града долетѣ тежъкъ и силенъ гърмежъ, последванъ отъ втори...

Турскитѣ топове стрелятъ! — каза Кочо. — Нека гърмятъ, нека събудятъ народа отъ всички села. Народниятъ бунтъ ще помете всичко турско. Утре българската земя ще види, какво могатъ нейнитѣ синове. Дий!... — и Кочо удари силно коня. Колата още по-бързо се понесе къмъ планинитѣ, където черковнитѣ камбани тържествено подканяха народа да грабне пушкитѣ.

Така се почна великиятъ бунтъ въ Родопитѣ...

Петъръ Стѣповъ

ШИПКА.

Шипка, твойто име свето
буди споменъ гордъ и славенъ
и презъ времето крилато
ще пребѣде лѣчезаренъ.

Съ огненъ блѣсъкъ ти премина
да запалишъ слънце въ мрака
на вѣковната робия —
и ще грѣшешъ съ вѣчна слава.

Днеска бурята цѣлува
всѣки камъкъ съ гробъ незнаенъ,
а Балкана се вълнува,
съ подвига пламти сияенъ.

Надъ свободната родина
свойта бурна пѣсенъ пѣе
за безсмъртната дружина
и надежда свѣтла сѣе.

К. Поповъ